

[Carsten Andersen]

se til forbedring af børnefamiliens pasningsmuligheder i relief.

Småbørnsfamiliens vilkår, som vi finder katastrofale, er ikke dybere behandlet i redegørelsen. Mange fremmede, som kommer til Danmark for at studere vores socialpolitik, finder vor holdning over for småbørnsfamilierne utrolig negativ. Vi har godt nok fået udvidet barselorlovperioden, men vi har ikke fulgt den op med en økonomisk garanti. Forleden drøftede vi her i Tinget problemet med fuld løn under barselorlov, som der hele vejen rundt var masser af lovord om, men det var et arbejdsmarkedsspørgsmål. Og hvad er der sket i mellemtiden? Regeringen afviste ved overenskomstforhandlingsbordet som arbejdsgiver at tilgodese dette ønske om fuld dækning under barselorlov.

Betalingen for en vuggestueplads ligger i gennemsnit på 1.167 kr. om måneden eller 13.200 kr. om året. De familier, som skal have vuggestueplads, er oftest henvist til den dyre boligmasse og dyre boligløsninger, og de hører oftest ikke til de bedst aflønnede. Hvilken politik har dette samfund egentlig over for disse familier, andet end at de må klare sig, så godt de kan, og så må vi jo reparere på skaderne bagefter?

Vort andet forslag er, at der oprettes småbørnscentre i nærmiljøerne, hvor der kan være aktiviteter for småbørnsforældre, lige fra forældregrupper om småbørnsudvikling, småbørnskost, til studiekredse og udadrettede aktiviteter. Børn er ikke alene forældrenes ansvar, de er også samfundets, og vi må give nogle muligheder herfor.

Et særligt problem inden for småbørnsområdet er de enlige forsørgere, som er særlig hårdt ramt økonomisk. Her er der behov for at yde en særlig økonomisk indsats og dermed bryde med bistandslovens ideologi om, at man ikke kan hæve levestandarden via bistandsloven. Det gælder, hvad enten småbørnsforældrene er i arbejde eller helt er afhængige af bistandsloven. Den enlige småbørnsforsøger har brug for, hvad enten hun er udearbejdende eller hjemmegående, aflastning og kontakt med andre småbørnsforældre. Der bør være et obligatorisk tilbud om dækning af tabt arbejdsfortjeneste til alle enlige småbørnsforsørgere, et forebyggende arbejde, som samfundet kun kan profitere på.

Lad mig i den forbindelse spørge socialministeren, om hun vil overveje at lade Fredensborg-Humblebæk Kommunes frikommuneforsøg med forlænget barselorlov komme i gang, finansieret over dagpengeloven. F.eks. kan socialministeren tage af de millioner, det offentlige har sparet ved ikke at ansætte vikarer i barselvikariater. Det er penge, som mødre og deres kvindelige kolleger er gået glip af, og det ville være passende at anvende dem på sådanne forsøg.

Ministerens kommer kort ind på, at der er behov for en koordineret indsats mellem de forskellige sektorer såvel lokalt som regionalt og centralt. Til varetagelse af denne indsats nedsætter ministeren et tværministerielt børneudvalg. Det lyder fint. Blot beder vi om, at et sådant udvalg sammen med alle de andre udvalg, ministeren foreslår nedsat, ikke forhindrer, at vi kan tage børnepolitiske emner op.

Ministerens tværsektorale ministerielle udvalg vil vi foreslå bl.a. beskæftiger sig med børns vilkår i bolig- og nærmiljø. Det er ikke planlægning af nybyggeri og ny lokalplan alene, der skal arbejdes med. Den eksisterende boligmasse og de eksisterende parcelhuskvarterer skal analyseres for deres børnevenlighed og tilbud om børneaktiviteter. Alt for ofte er en legeplads med faciliteter, som alene interesserer 3-5-årige børn, det eneste aktivitetstilbud til børn i alderen 6-14 år.

Når nu disse tværministerielle embedsmænd eller -kvinder skal udarbejde idékataloger til kommunerne, kunne de måske give nogle ideer om, hvordan kommunerne ved jobskabelsesmidler kan indrette nogle lokaler og arealer til aktiviteter for de lidt større børn.

Og når nu vi er ved aktiviteter, kunne den tidligere kulturminister så ikke overveje et kulturpolitisk fremstød over for børn og unge? Redegørelsen mangler totalt betragtninger om medie- og reklameverdens indflydelse på børns hverdag. Børn bruges bevidst i reklamemedier, dels som forbrugerobjekt, dels som salgsobjekt. Hvordan opfatter børn sig i forhold til reklameverdenen? Hvordan identificerer de sig med de smukke reklamebørn?

Trafik nævner ministeren som et område, der kan sættes spørgsmål ved. Vil ministeren søge dette spørgsmål besvaret, eller er det blot en henkastet bemærkning? Den kol-